

ΕΤΟΣ ΙΑΡΥΣΕΩΣ 1931

ΑΡΙΘ.

31

ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΑΡΥΣΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΡΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΣΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

Απόκομμα ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ
15. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΑΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ»

Η ((Πάπισσα 'Ιωάννα)) και ό 'Εμμανουήλ Ροϊδης

ΠΩΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

5ον

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ-
ΜΕΝΩΝ : 'Η Ιωάννα, κώση
της Γιούνας και ένδες καλογή
ρων, δποφαζέει να περάσῃ την
ζωή της στο μοναστήρι. Νέα ώ-
ραιοτητή, με ξανθά μαλλιά και
ματάλευκη επιδερμίδα, άναστα-
τώνει δύοντας την γνωρίζουν.
Τρεις καλόγρης, τούς δύοις ον-
σαντά στο δρόμο, την δημό-
γον την ένα ξενοδοχείο, η ένει
προσπαθεύει να την βάσανεν. 'Η
νέα όμως κατορθώνει και σώ-
ζεται.

Μετά διαφόρους περιπτετείς η ό-
ραια νέα μπαίνει σ' ένα μονα-
στήριο γνωστών. Εκεί πηγαίνει
ο καλύτερος Φρουμέντιος, διά-
να αντιράψη τάς έπιστολάς του
'Αποστόλου Παύλου. Οι δύο νέοι
συνεγάδονται έπις πολλάς ήμε-
ρας. 'Ένα σφραδόν ερωτικον αλ-
σθημα γεννάται μεταξύ των...」

Τίποτε δέν έλειπε γιά νά είνε
επιτυχισμένοι οι δύο έρωσται. «Μο-
ναξία, ησυχία, αφθονός τροφή,
έρως πνοιαί» και δι, διάλο σκο-
ρπά την χαρά, διλα τα είχαν μπρο-
πήγε νά αποχαιρετήσῃ την ωράια
τούς φαί της κατάπλιτας στο χέρι τό-
ραβοί του, χωρίς δύος νά μπο-
ρή νά κρατήσῃ και τά δάκρυά
του. 'Η Ιωάννα δέν έκλαιε, γιατί
επόλεμοι είγεν απάλλαγη άπο τούς
στόλον, τάς άναγνωσίεις και
τις αλλεέγγαρεις τού μοναστη-
ρίου, μπορούσε νά μένη άπ' τό-
πον ως το βράδυ στο πλευρό
τού διαπτυμένου της. Τι γρήγορα
περνούσαι, οι δρες! Καθισμένοι
κοντά στό άνοικτό παράθυρο οι
δύο νέοι με τά «άκροτα χείλη»,
καθώς άκουαν την καυτάνει νά
σημαίνει έσπειρνο, παρακαλού-
σαν τον ήλιο νά μη δύση!

Δέκατα τέτοιες μέρες, γεμάτες έ-
ρωτα, έπερσαν μέσα στο στενό
έκεινο κελλή. 'Εφθασεν δύος και
τέσσερις γυμνούς τοίχους—έκει

δπου άντηχοδαν άκομη έρωτικοι
όρκοι και φιλήματα—μεγάλων
καθημερινών. Γιά νά διώλετα τά
φαντάσματα πού την πειτριγύ-
ριζαν «εκατέφευγεν είς τῶν Συνα-
ξάριων τάς εύδεβεις συνταγά»,
άλλοτε βρέχοντας τά σεντόνια
τούς με παγωμένο νερό και άλλο-
τε προσπαθούσαν νά πνίξη την
λύπη της στό κρασό.

* * *

Στις πέντε το πρωτ, ένω διόκμο
τού σκοτάδι ήταν πυκνό και η
καυπάνα καλύπτει τάς παρθένους
τού Κυρίου στό δρόρο, η ίσον-
να, κρατώντας με τό δεξιή της χέ-
ρι τά σανδάλια της και με τό α-
ριστερό την κερδά της, κατέβη-
κε, χωρίς νά άκουσθη την σκάλα
τού μοναστηριού. Τό φεγγάρι, «ή
πιστή αυτή λαμπτής τῶν λαθρεμ-
πόνων και τῶν μοιχαλιδών, έ-
φωτιζει τό δρόμο της δρατέτιδος,
η δύοια «άσπιταγχωνας καταπά-
τηδε την σέλινα και τά πράσα
τού μοναστηριακού κήπου».

Μετά πορεία μισής ώρας η
Ιωάννα έφθασε στό νεκροταφείο.
Εκεί, στό κλαδι ένδος δένδρου,
που έσκιάζει τά πάνω της Αγίας
Φόβης, ο Φρουμέντιος είχε
δέσει τό γαστούρακι του. «Όσταν εί-
σαν δέλια έπανω στά μνη-
ματα, έτρεξε και τάν γάγκαλισε,

δπως θά έπραζε Καπουκίνος
εχιοριμήριον κατά τό τέλος της
Τεσσαρακοστής».

«Άλλα δ μακάβριος έκεινος τό-
πος ήταν άκατάλληλος γιά αισθη-
ματικές σκηνές. Οι δύο, λοιπόν,
έρωτευμένοι, καβάλλα στό γα-

να επιρρασηι την παταριδαν το-
σον εις τάς συνειδήσεις δσον και
εις τά στρατόπεδα, δπως τους
«σωφρονίστη». Μετά τήν κατάρ-
ρευσιν τής σοσιαλδημοκρατίας
και την ύποτασή τῶν καθολι-
κῶν ποια θά ήτο ή στάσις τῶν
διαμαρτυρούμενων:

Τήν 25 Απρίλιου συνήλθε μία
σύνδος, δπως έπιθεωρηση τόν
καταστατικόν χάρτην τής προτε-
σταντικής έκκλησης τής Γερμα-
νίας: Συνεκέντρωσε τόν δάντηπρο
σώπους 25 αύτονών έκκλησην,
πρός τόν σκοπό τής άντικαστα-
στάσεως των άπο μίαν έκκλησίσαν
τού Ράιγ. Η σύνδος λοιπόν ά-
πεδέχη την πιστήν πρός τήν έκ-
κλησίσαν και τήν προσχώρησην εις
τό έθνικοσοιαλιστικόν δρόμο.
Τά έπακολουθήσαντα γεγονότα

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΜΙΛΗΣΗ

Δέν έδωσεν άκομη η κιβέρησης
καμμίαν απάντηση σχετικώς πρός
τάς φήμας περί έπιβολλής νέων
φρούρων ών την κάλυψην τῶν
δαπανῶν τού προύταγμον
και διαπολογησμού
κατά 1100 έκατον. Και
δύος δέν πρόσεται περί παρον-
χίδος. Διότι πρέπει τά μάθη άπο

όλιγας τίνας άνεμεμεγμένας τού
σίματος αύτών σταγόνας, καθι-
στάντες διά της σπονδής τάυτης
τήν ένοντας αύτών αιώνιαν και
άδιάρρηκτον.

Επειτα δ Φρουμέντιος έβγα-
λεν άπό τό διόσκι του μιαν άν-
δρική στολή καλογήρου και πα-
ρεκάλεσε τήν φίλη του νά τήν
φορέση. Έτσι θά γινόνταν δεκτή
ώς νεοφύτος στή μονή τής
Φούλας.

—Θά μένουμε— είπεν δ Φρου-
μέντιος—όλη την ήμερα στό δύο
κελλι, θά τρωμένο πάρα πολλά
και τα διαμαρτυρήσως, όγκημούς
τού πουστον συναρπάστημαν πολλά
και κεκομημένα παρθένων, νο-
μίσσαν διά ήλησην η σαλπή
τής κρίσεων, έξηγαγον τάς φο-
λακράς κεφαλών εάν των μνη-
μεγάλων περιπαθησαν!

—Η Ιωάννα πετούσε άπό τή
χαρά της, «Έχουσα ζώνην τούς
βραχίονας και στριγμένα τά στή-
θη τού καλού Φρουμέντιον, άνε-
πνευ μετ' απεριγράπτουν άγαλ-
μάτων και τόν δέρα τών άγρων.
Τό ζευγαράκι, σφού διέσχισε
τό δάσος, κατημέντε πρός τόν
κάμπο. Και θάν γήγεν τό ήλιος,
ό Φρουμέντιος, γιά νά προφύλα-
ξῃ τήν άγαπημένη του άπο τής
καυστικές άχτιδες, έκαμε «δύ-
σθυμιαστούργον έπικλήσεως» έννα
μεγάλο άστον τάν άγλωση τά φτε-
ρά του και νά σκιζήση σ' δύο τή
διάσδρομη τό πρόσωπο τής Ιωάν-
νας».

—Υστερα άπό μερικών άκομη
διστούσεν ή Ιωάννα έδειχθη νά
πετάξει τήν γυναικεία άμφισει
και νά βάλη τό πάρο κατά τά
σανδάλια έκεινα ποιά έπροκειτο σε
λίγα χρόνια νά τά φίλησουν οι
ισχυροί τής γῆς.

—Όταν τελείωσεν ή μεταμφίσιος,
δ Φρουμέντιος έπιπρε πήν τήν Ιωάν-
να στην κατευθυνσή τής κατά τό
διάσπασμα της παταριδαν τούς